

Franc Bevk

posamezna številka 30 cent.

Poštno ček. račun. - Conto corrente con li. nosto.

ČULKE na PALCI.

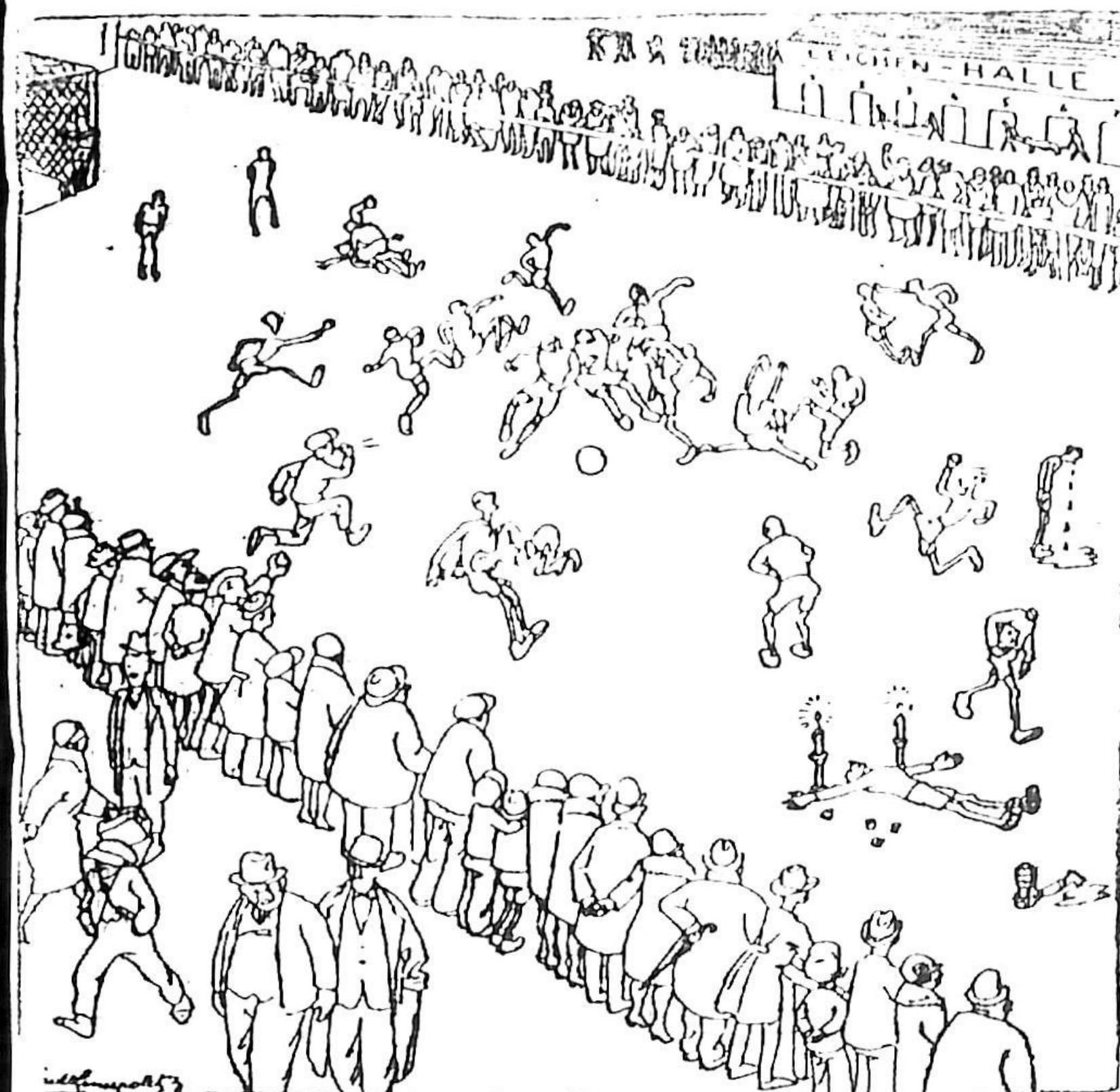
Naša vsaka številka (vsake opne glave) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in opd. ured. FRANC BEVK
Cena oglasom: 1 milij. visokine v širini enega stolpa l. .80, za trgovske reklame, bančno obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta l. 1.-
Celoletna naročnina l. 15.-. Za inozemstvo l. 22.50

Leto V.

GORICA, četrtek dne 8. aprila 1926 - GORIZIA, giovedì il 8 aprile 1926.

ŠL 14.

Pri nas je šport zelo razvit..

Pri nas je šport zelo razvit,
to slika naša kaže,
ona pa je verna vsa
in nikdar se ne laže.

Da kakor pač se to spodobi,
vsak je športnik zdrav in čil,
in oblečen je po modi,
kaj drugače naj bi bil.

Ves se v igro zapodi,
kakor sršen ves je vnet,
koder hodi in leti,
že pozna za njim se sled.

Eden že je odigral,
mrzel kakor hlod leži,
in okrog leže zobje,
naj mu svela luč gori.

Se najmanjša je nezgoda,
če kri mu teče iz nosa.
Pač je slabo, če se ž njim
in s čevljem skupaj zaigra.

Treliji — kaj o njem bi rekli,
nese glavo že v rokah,
a brez glave ni najhujše,
moč je vsa pač le v nogah.

Vendar pa je šport moderen.
»šik« izbili so zobje,
ludi mrlvec ni pod ceno,
»fejst« je bil brez glavé.

Sicer Čuk ni proti športu,
če se pametno goji,
ali noče, da mu glava,
ali perje odleti.

Ne zamudite prireditve »Pevskega in glasbenega društva« v Gorici, ki vprizori v soboto, dne 10. aprila t. l. ob 21. uri
v nedeljo, dne 11. aprila t. l. ob 16. uri komično opero „FRANEK IN FRANICA“, ki jo je uglasbil slavni skladatelj: W.
Mozart. Pri operi sodelujejo solisti, mešani zbor in celotni orkester. Kdor je videl in slišal lansko leto opero „V vodnjaku“
to je vprizorilo omenjeno društvo, tudi letos ne izostane.

Gorica, dne 7. aprila.

Velikanoč je prešla, prvi april pa tudi. Nobeden izmed obeh ni prinesel posebnih iznenadenj, razen lepega vremena, ki vprav z aprilsko nevarnostjo gledamo nanj, v bojazni, da lepega dne ne mrkne solnce in ne pričnejo zopet mokri, ali po naših hribih celo snežni dnevi.

»Bomo videli« je dejal slepec; isto pravimo tudi mi, in bomo potem povedali.

Ce je politika za časa velikonočnih praznikov na celem svetu počivala, tega o Jugoslaviji ne moremo lrditi. Ravno ob času gugalj in polic, hrena in piruhov je začela kriza.

Radič si je mislil, zdaj je čas, da udarim. Predolgo se mu je že namreč zdelo, da ni spremenil svoje politike. Eno celo leto je bil poleg majhnih skokov čez ojnice udan svoji zvezi. Pa si je mislil: To ne gre. Ljudje bodo mislili, da sem poslal nezvest svojim načelom. Moja načela pa so bila v tem, da sem jutri zamoščal, kar sem dejal danes in da sem danes zatisnil levo, jutri pa desno oko.

Morda si je pa mislil Radič še kaj drugega. »Iz ječe sem se rešil, zdaj sem tudi služil za to uslugo in zopet lahko malo porogovili.«

Ali pa: »Če naredim Pašiču malo zadrege, me bo zopet hotel pridobiti in Bogve, če mi ne obljubi zlatega konjička ali še kako drugo lepo igračo.«

No, Radič ni dobil nobene igrače! Zgodilo se mu je kot tislemu, ki so mu ponujali jesti, a se je branil. Ko ga niso hoteli naprej siliti, je vprašal sam: »Kaj ste dejali poprej?«

Radiča tudi niso hoteli siliti, vzeli so njegove besede na znanje in zdaj bo imel priliko, da bo zopet lahko poslal ministru, če ne drugače pa na razpoložanju, če ga nobena druga skupina ne bo hotela vzeti v svojo sredo.

V Rimu je včeraj streljala na Mussolinija angležinja. K sreči ga ni zadela. Krogla je prvega ministru le nos opraskala. Čuk se raduje, da je minister ušel smrti. Krvoprelitje naj nehal Zakon naj se spoštuje in enako naj se spoštujejo osebe, ki predstavljajo zakon.

Čuk na palci.

PRIJATELJSTVO IN LJUBEZEN.

Izobražena gospodična Fani se pogovarja s slavnim pesnikom, ki tako lepo piše o ljubezni, pa tako slabo govori o ženskah. Prepirala se glede prijateljstva in ljubezni.

»Kako čudne ideje!« pravi pesnik. »Kaka bedarija to: prijateljstvo med dvema različnima spoloma je sploh nemogo-

čel! Čim ožje je, tem hitreje napravijo okolščine iz njega ljubezen. Predstavljamte si, da naprimer polujele skozi puščavo s svojim čistem prijateljem. Pomislite: Jahała skupaj na isti kameli, jesta iz skupne skleda in vporabljalta oba isto žlico; stla sama, čisto sama sredi puščave, mesece in mesece živila skupno, in imala samo en šolor, — in on, prijatelj, mora ostati daleč od vas, zato, ker je vaš prijatelj?«

Izobražena gospa Fani je šmrla s svojim lepimi očmi svoje visoke čevlječke, nalo malo pomislila in rekla:

»Bi pa spala pri kameli!« In se globoko oddahnula.

Hudó je bilo.

»Ali je bilo vašemu prejšnjemu zaročencu kaj hudó, ko se je od vas ločil?«

»O, seveda. Stokal je in vzdihoval, kakor državni pravdnik, kadar porotniki oprostijo zločince.«

Politično osumljen.

(Spisal Karlo.)

Dandanes je v resnici človeku težko živeti na svetlu. Nikdo te ne pusti na miru. Brivci te preganjajo radi brade, krčmarji radi žeje, še bolj pa radi dolgov, tvoje srce ti nagaja radi lepih ženskih nog in varnostne oblasti radi politične osumljenosti!

Tako je bil tudi Slavko Modrikovec »politiš ferdeklikt«, kot je na uho povedal Zanelu Črnca. Kamor se je obrnil, že je bilo oko poslave za njim, kjer je bil on, tam se je pojavila zagonetna oseba, javni organ, ali pa hinavski prijatelj, o katerem je Slavko vedel, da je tam na oni strani. Tam na oni strani, ali natančno ni ve-

del, kje... Saj je vedel tudi za svojega prijatelja Črnca, da ni njegove barve, čeprav stla kadila oba iste cigarete!

Slavko Modrikovec ni vedel, zakaj je politično osumljen. Saj ni bil ne eden listih rudečih, ne prehudo modrih, črne barve pač ni maral, ne iz političnega ozira, kol so mu morda kedaj očitali hinavski prijatelji in njegovi nasprotniki, pač pa le zato, ker se je strašno bal smrti. Smrt je bila zanj strah in groza, črna barva pa je njen simbol. Tako je torej le živel za svoje »interese!« In, moj bog, kje je danes človek, ki bi ne živel za svoje interese?! Ker pa politična osumljenost in njegovi interesi nikakor niso šli skupaj..., saj je znano, da so živ-

ljenski interesi v skrajni nevarnosti, kakor hitro pride zraven še politična osumljenost... je Slavko Modrikovec noč in dan premišljeval, kdaj in s kakim dejanjem te s kako besedo se je preloži proti državi in njenim organom!

Kako zvedeti, kako priti do živega onemu hinavcu in za vidnežu, ki ga je čisto po krivici očrnil. Saj to je vedel, da je storil listi hinavec to le u gole zavidnosti, da bi škodoval njegovim življenjskim interesom. In to ni nihče drugi kot njegov konkurent, njegov sosed.

Modrikovec je imel namreč trgovino in gosfilno ter bar. To so bili njegovi življenjski interesi, viri njegovega blaginjanja, sadovi njegovega pehanja. Seveda ni bilo težko zaznati za njegovega za vidnega tekmeča, ki ni mogel biti nihče drugi kot gosfilničar in trgovec ter barman na drugi strani ulice, ki mu gotovo ni bilo ljubo, da so se stekala pijanci na obe strani ceste mesto, da bi se samo na eni strani!

In tedaj so se pričeli napadati na Modrikovčevo koncesijo!

Koncesije so življenje, druga beseda za življenjske interese, kdo bi temu oporekal! In krčmar Cuncurich Ibrahamo, kol se je podpisoval, od kar je postavil za svoj ideal življenjske interese v obliko koncesij... bil je poleg tega še nosokljunastega pokolenja, se je zavedal te resnice ter poznal tudi ono: če mi od vzameš koncesijo, sem vniččen! In tega si je želel, ali ne sebi, pač pa svojemu sosedu Modrikovcu.

Tako se je zgodilo, da je v resnici očrnil pri javnih organih svojega soseda, češ, da je prevratnik in hinavski proli-državni element, vseh barv... Govoril je tudi nekaj o tehtnih dokazih, ker pa je bilo pozna že ura in mnogo konjaka na mizi, niso prišli toliko v poštev listi večer, še posebno, ker jih prijazni gospod Cuncurich Ibrahamo iz diskretnosti ni hotel omenjati!

Trdnjava je bila premagana, škode izredno malo, le nekoliko praznih steklenic »ajerkonjaka«; moj Bog, kako bi se pa ljudje pogovarjali, če ne pri mokri mizi!

Stvar se je zgodila čisto preprosto. Modrikovec je med pravzaprav prolipostavno to koncesije, zato so mu vzeli eno, namreč gosfilno, ker je bilo že tako preveč gosfilen v mestu!

Stvar bi se prav nič ne spremenila, čeprav bi se Modrikovec pred samim prete-

POZNA GA.

»Ali mislite, da gospod Cinkež zelo pije?«

»Tega ne vem natančno. Toda, če bi bil jaz steklenica konjaka, ne bi hotel biti z njim sam v sobi.«

»Kaj na glavo postavljali? Ali vendar, branil se pa je!«

Takoj se je napotil do samega gospoda prefekta v oddaljeno mesto, da se pritoži.

Ali zakon je bil tam Irdo pisan in drobno liskan, neizprosljivo je govoril svojo enakovredno pesem, ki je bila žalostna, ali resnična:

»Le dve koncesiji se dovoljujeja posamezniku!«

»Pa, saj sem imel do sedaj tri!« je ugovarjal Modrikovec.

»Bila je pomota...!«

Kaj je hotel Modrikovec? Vedel je, da proglivili se pravici, je nezmisljeno... Ali to se mu je zdelo čudno, ker pravica dvakrat ni enaka. Zameži včasih z enim očesom in pozabi... Zelo pozabljiva jel...

Ali stvar še ni nehala tako hitro. Napad z botilkami se je podvojil in padla je druga trdnjava, sedaj je prišel na vrsto... bar! Tok pijancev se je odbil od njegovih vrat in se v polnem teku stekal v vrata njegovega soseda.

Modrikovec je reklamiral, ali zdelo se je, da je pravica oglušila, kajti ni se odzvala, ni dala odgovora, morda pa so se prošnje izgubljale po pošti, kdo ve, današnje poštno osobje itak ni prvovrstno!

Modrikovec se je napotil v svoji lastni osebi k gospodu prefektu.

Ta je zmajal z ramenom: »Nimate pravice zahtevali!« Tedaj je omahnil Modrikovec, njegovi življenjski interesi, so omahnil, padli na tla. Kajli, res, ni imel pravice zahtevali! Sedaj je pravica pokazala svojo samostalno moč, svojo neodvisnost! Kdo more prisiliti pravico? Kajli, kakor hitro je prisiljena, ni več pravica. Ona, če hoče, da pravico... In tako dalje, Modrikovec se je kar mešalo v glavi, ko je premišljeval o pravici domov grede...

Ampak, kako ima pravico pravica mu vzeli koncesije? Da, seveda, ona mu jih je svojevoljno prodala, odnosno ... sploh ... Drugega mu ni kazalo, ko to, da zavije vrat onemu linavcu, egoistu, verižniku, izdajalcu, onemu zavisnežu, ki ... ki ... sploh ... sploh ... on je hotel izvedeti, kje je oni vzrok, čemu ... in kako je dosegel njegov sosedi, da ga je spravil v nesrečo. Celo njegovo premišljevanje, pomešano

s kletvami in jezo, z bridko željo po maščevanju, je bila ena sama dolga slovniška perijoda, ki ni imela ne začelka, ne koncal

Podal se je k poveljniku orožniške postaje.

»Čemu, gospod, so mi vzeli koncesije?«

Orožnik je napravil mešan obraz, češ, kaj vem jaz, kaj dela prefektura...

»Vendar mora biti nek vzrok! Od lu je morala priti kaka priložba, kake slabe informacije so morale uplivati na polek te stvari, sicer kako bi prefektura sama...?«

»Mhm!... mhm!...« orožnik se je nagnil nekoliko naprej in zmajal z glavo:

»Gospod Modrikovec, zelo žal mi je, ali... vi ste proti državen element! ... Politično osumljen!«

»Politično osumljen...? Jaz? In tako ludo?... Saj vendar... nikdar se nisem bavil s politiko... nikdar se zanimal...«

»Že lahko, ali dejanja govore... in morda bi bilo boljše da bi sel...«

»Da bi se?... In dokaze?«

Pri zobozdravniku.

»Ojoj, vi ste mi zdrav zob izdri!«

»Ne jadikujte toliko! Za tega vam ne bom nič računal.«

Imate dokaze? Dokazile mi te dokazal je vdaril Modrikovec po mizi, da je odletel tintnik s peresom raz pisalne mize gospoda orožnika in se zvalil na stolico.

»Ne tako divje, gospod!... Dokaze? Dokaze?... Ha, hal! Že vaše ime samo je velik dokaz!«

»Moje ime?... Kaj pa ima moje ime s koncesijami in politiko opravili?«

»Cujte, ali se ne pišete vi: Slavko Modrikovec! Neka oseba nam je predstavila vaše ime... Moder se pravi... to je neka barva, neka nam sovražna barva... že veste, kakšna!... in potem Slavko. Slavko... Saj s tem jasno pričate, da niste naš, da niste naš državljan, naše narodnosti!«

»Oh, gospod, slabe informacije, slabe informacijel... Veste kaj pomeni beseda moder?... Dobro, ima dva pomena, prvi pomen je barva blue, drugi pa pomeni: moder človek je oni, ki je pameten, modrijan naprimer, filosof je moder... Jaz, veste, jaz se šlejem za tega zadnjega in ni mi bilo potreba jemati zato koncesije... in poleg tega, kdo vam je tolmačil narobe vse to? Da ne bo nesporazumljeni, se lahko

Smola.

»Kaj se je zgodilo z vašim sinom, ki se je podal lani kot zdravnik v Afriko.«

»Ah, imel je smolo. Njega je prvi zamorec, kateremu je želodec ozdravil, živega pojedel.«

Dvorec na deželi.

(Konec.)

Starec: O potem pa ne bo nič! Je boljše, da si poiščete drugo prenočišče, kajti moja hiša diši vsa po vinu!

Mirko: Et bien, mi jo potem parfumerons! Gia en voyage se je treba privaditi vsemu! Hitro sem ili povedati naši madame la comlesse, da ja vse pripravljeno za sprejem! Monseur votre serviteur a vous revoir. (Odide.)

Starec: Ah, ah... gospod Omd'sambri!... Oh, oh... ah, kaj, njemu gre vse kaj drugega po glavi, ko da bi mene poslušal! Se v tem trenutku zbežim od tod! V resnici me hočejo spoditi od tod!

XI. PRIZOR.

Janko kot lovec in Starec.

Janko: Najponižnejši in najpokornejši služabnik!

Starec (zase): Zopet eden! Janko: Gospod marches di Turbincour bi rad... Ah, ah! Pardon! Prosim lisoč oproščenj, mislil sem, da govorim z gospodarjem te hiše!

Starec: Saj sem jaz. Janko: Vi? Ah, pojdite, pojdite! Saj se le šalite! Že večkrat sem bil tukaj s svojim gospodom, potem bom golovo poznal pravega gospodarja!

Starec: No, on je mrtev in dvorec sem kupil jaz!

Janko: No to je pa zopet druga stvar! On je mrtev? Vsi moramo umreti, danes li, jutri slo let pa jaz! Da, da, vsi moramo pod zemljo! Oh kruta usoda!

Starec: Veste kaj? Sedaj nisem čisto nič razporežen, da bi razpravljala o smrti!

Mirko: Potem pa razpravljajva o živih! (Pije.)

Starec (zase): Kaj mislijo res vsi, da je moja hiša gostilna?

Mirko: Da, imenilen gospod je bil prejšni gospodar! In tudi zelo dober šampanjec je imel!

Starec: No, veste kaj? Če mu imate kaj povedati, pojdite lepo na pokopališče!

Janko: Hola, gospod! Ker je on sedaj mrtev in ste vi njegov naslednik, povem vam!

Starec: No torej! Pa le hitro! Janko: Marches Turbincour ima navado vsako leto muditi se nekoliko dni v tej okolici in prenočevati v vašem dvorcu!

Starec: A takol Tudi ta!? Janko: Radi tako lepe lege, na kateri leži dvorec!

Starec: Da, res!

NAGLE MENJAVE

GOSPODIČNA. „Gospod, ali ne rabite pri vas novo sobarico?“

GOSPOD. „Žal bog je mesto že oddano. Oglasite se pojutrišnjem zopet.“

prekrolim v... kar hočete, meni ni na imenu... meni gre za življenjske interese... Poleg tega Slavko, to je skrajšano ime od Stanislav, od danes se bom pisal vedno le Stanekol. Se zdi tudi meni lepšer Torej vidite, to niso nikaki dokazi. Vi ste bili le napačno informirani... In poleg tega, jaz nisem nikak protidržaven element, dobro se zavedam, kot Ljudovik XIV, ki je rekel: država sem jaz! Jaz, vi, gospod, mi vsi skupaj smo država in, kdor je proti državi, je osel, ker je proti sebi... Vidite, logika, gospod, je največja modrost na svetu!

Ker je poveljnik orožniške postaje v resnici uvidel, da je bil slabo informiran, je gospod Filozofov Stanekol dobil nazaj vse tri koncesije, ali s tem pa je postal Cunčurich Ibrahimu nezprosen sovražnik samega gospoda poveljnika orožniške postaje, ki se

je tako osmelil, da je poslal predobre informacije na prefekturo glede gospoda Filozofova Stanekola, prejšnjega Slavkova Modrikovca...

Tako si še dandanes konkurirata in živita za svoje življenjske interese; srečna bi bila, če bi Bog ne ustvaril črne zavisli!

LJUBLJENA - DA ALI NE?

„Kaj ne, da je za mlado deklco prednost, če zna igrati klavir?“

„Beveda. Če jo potem mož vseeno poroči, je lahko gotova, da jo res ljubi.“

PRIDIGA NA BOJNEM POLJU.

Pri vojaških vojah je moral poročnik držati pridigo. Vzel je evang. knjigo in bral en odstavek. Ko je strani preobračal, se mu je zgodilo, da je enkrat obrnil dve hkratu. Tedaj je bral: »Farizej je sedel na kamen in... odletel proč.«

Poročnik se je malo začudil tako nenavadnemu stavku, prelital je še enkrat nazaj ker bral vnovič: »Farizej je sedel na kamen... prekleta strela... in odletel v resnici proč!«

OCETOVSKA SKRB.

Oče svojemu sinu v gledališču, ki se je preveč nagnil na galeriji — (Najvišji prostor v gledališču):

»Mirko, pazi se, ali ne veš, da stane prostor v parketu devet lir!«

OTROSKA.

Stric je prinesel otrokom raznih darov. Prej pa ko jih je razdelil, je hotel vedeti, kako gre kaj s šolo.

Anica je priznala ponosno, da je v zemljepisju prva v šoli, Marica pa v računstvu.

»No in ti, Janezek, kaj pa li?«

»Jaz pa sem prvi iz šole, kadar pozvonil!«

MEDENI TEDNI NA DEŽELI.

Mlad zakonski parček je hotel prespati prvo zakonsko noč na deželi v polnem zraku.

»Ali čuješ, je rekla ona, kako zunaj na sadnem vrhu ječi v vetru drevje in sloka, kol bi umiralol!«

»Glej jo, saj bi tudi ti stokala, če bi bila tako polna nezreljih jabolok, kol te drevesel!« je zamrmral nepoetični mož.

Moderno.

»No, kako kaj gre tvoji ženi?«

»Ne vem. Jo povedko vidim?«

»Kako to?«

»Ker vedno sedi za menom na motociklu.«

UCENEC JE UČIL UČITELJA.

Poročnik je poklical iz vrste vojaškega novineca:

»Pazite vendar malo, sedaj vam bom pričel razlagati puško. Ta del se imenuje kopito, ta del se imenuje cev, to-le je muhal. Morate paziti, pravim, drugače ne boste razumeli ničesar, osel! No, kak poldie opravljate doma?«

»Puškar sem, gospod poročnik!«

ZADNJA BRIGA.

Dva kmeta se srečata v mestu na sejmu.

I. kmet: »No, kako je kaj s pšenico?«

II. kmet: »Dobro.«

I. kmet: »In z repo?«

II. kmet: »Dobro.«

I. kmet: »In s prešiči?«

II. kmet: »Tako, srednje!«

I. kmet: »No, me veseli. Kaj pa dela tvoja žena?«

XII. PRIZOR.

Janko kol v prvem prizoru in Starec.

JANKO: Cemu me kličete?

Starec: Oprostite, ali niste vi tisti, ki je hotel pred dvema urama kupiti ta dvorec?

Janko: Da, gospod! Ali med tem časom sem že premislil!

Starec: Tudi jaz sem stvar premislil in prišel do prepričanja, da je lisoč lu več že lep denar. Dvorec je vaš!

Janko: Moram vam povedati, da sem čul marsikaj slabega o dvorcu!

Starec (nervozno). No dobro, vam ga dam za ceno...

Janko: Ne, ne devetnajst lisoč je preveč! Vi ste bili ogoljufani!

Starec (zase). Pa še kakol! Oh ko bi vsaj ta Comessa Poljakinja še ne prišla!

Janko: Osemnajst lisoč je največ, kar vam morem ponuditi!

Starec (zase). Zdi se mi, da jo že vidim, kako se mi približuje! (Glasno). Čuite gospod, dajte mi jih!

Janko: Dal Več kot osemnajst vam jih res ne morem ponuditi!

Starec: Torej, dvorec je vaš! Pojdite z menoj v hišo, da vam izročim ključel!

Janko: Vas počakam tukaj!

Starec: No, dobro! (Zase). Storjeno je! No, sedaj naj pa sprejme še moje ljubegostel (Gre).

XIII. PRIZOR.

Janko in Mirko.

Janko: Mirkol Mirkol!

Mirko (pride). No, kaj je se je izteklo dobro?

Janko: Dal Zmagali smo!

Mirko: Smo? No vidiš, kaj bi napravil brez mene?

Janko: Da res, nič! Spoznal sem te

za svojega učitelja in voditelja!

Mirko: Dovolj je, če me spoznaš za svojega prijatelja!

Janko: Da, dragil Toda v resnici svamuh jih natresla nekaj gorkih na glavo, temu gospodu Starcu!

Mirko: Dal Zakaj ti pa ni hotel prej prodati dvorca, ko si mu ponudil dvajset lisoč lir?!

XIV. PRIZOR.

Starec pride iz dvorca od zadaj.

Janko in Mirko.

Janko: Oh veš kaj, priznali mi pa moroš, da je tu gospod Starec velik zajec in se zelo pusti imeti za norca!

Mirko: Ah! Ti ne veš, koliko strahu sem mu povzročil, ko sem se mu prikazal od delavecl!

Janko: In kaj si mu storil?

Mirko: Veš, grozil sem mu s pesmil!

INVALIDSKA ZGODBA.

Človeku se na svetu vse pripeli, če dolgo živi pa še več kol vse. To lahko potrди invalid Jaka, ki se je oni dni peljal...
Toda, povejmo lepo od za-

četka, da bo imela zgodba rep in glavo, oziroma nasprotno. Invalid Jaka je namreč izgubil roko ne po lasni krivdi — pa saj to ne spada zraven. Glavno je, da roke ni imel, in da so mu v tovarni, kjer izdelujejo umelne roke, dali novo roko na prelezo, katere je morala biti oblečena v rokavico, seveda...

Ta roka pa se je doma pokvarila. Morda Jaka ni znal dovolj ceniti in paziti na to roko, ali pa je bilo blago slabo, z eno besedo, roka se je pokvarila in odletela brez operacije, samo s to razliko, da nič ni bolelo. Kaj je hotel Jaka.

Treba se je bilo podati nazaj v meslo, v listo fabriko, kjer pulirajo roke, da zadevo spravijo v red.

Zavil je roko v velik papir, povezal jo je z vrvico. Sedel je na vlak, del zavoj na kolenom ga držal z levico, desen rokav pa je prazen mahal.

Pa pride sprevodnik. Prešepnje listek in poškili na zavoj. Ali je sprevodnik malo slabo spal, ali je bilo kaj drugega, zavoj na Jakovem kolenom se mu je zdel predolg ali predebel ali prečezak, skratka, dejal mu je, da naj plača od njega.

»Kako?« se je zavzel Jaka

»Od tega naj plačam? Ta je lep!«

»Kaj je notri? Obleka, perilo?«

»Ne. Moja roka.«

Mož od železnice začudeno gleda. »Ne, plačati je treba če ni perilo, niti obleka... No, o roki res ni govora v predpisih.«

Gledajo se in se ne morejo sporazumeti. Sprevodnik, nekaj časa ni mogel zavzeti določnega stališča v tej zadevi, se je zdaj odločil:

»Plačajte!«

Zakaj mislil si je, če plača, bo kvečjemu v Jakovo škodo,

Pozor vojaki - novinci!

Ko odhajate v vojaško službovanje Vam je neobhodno potrebna

„Priročna knjižica za slovenske vojake“

katero je nalašč za slovenske novince spisal VINKO vitez BANDELI.

V njej najde slovenski vojak vsa potrebna navodila in nauke, ki so potrebni Slovenskemu novincu v vojaškem službovanju. Knjižica je tiskana v slovenskem in italijanskem jeziku, in je na ta način slovenskemu vojaku, ki ne pozna italijanskega jezika, olahkočeno vojaško službovanje. V knjižici je natisnana kratka slovnica italijanskega jezika, vojaški službeni pogovori, italijansko-slovenski in slovensko-italijanski slovarček.

Da je knjižica res potrebna našim mladeničem dokazuje, da je v tretjem letu izdaje doživela že drugi natis.

Knjižico je v drugem natisu izdala in založila „**NARODNA KNJIGARNA**“ v **Gorici**, Via Carducci 7, kjer se tudi dobiva à **L. 7.50** komad. Po pošti **L. 8.-.**

„Vojaki - novinci, sezajte po njej!“

Janko: In jaz kol narednik, ko sem mu grozil z desetletno težko ječol

Starec (se približa). Ah, vi nesramneži, lopovi, goljufi!

Janko in Mirko: Ah, moj Bog! Poslušal je!

Starec: Torej ste me osleparili?

Janko: Gospod, čujte...!

Starec: Nič... čujte! Takoj razveljavimo pogodbo! Vi ste me ogoljufali in dvorec je moj!

Mirko: Čujte, gospod Starec, ta-le gospod tu-le je že dolgo želel kupiti ta dvorec! Ko je umrl njegov prejšnji gospodar in je prišel dvorec na dražbo, sem mu takoj pisal, da je na prodaj! V najhujšem diru je prihitel semkaj, toda... žal, dve uri prepozno! Šel je takoj k vam in vam ponudil zanj dvajset tisoč lir, a vi mu ga niste hoteli prodati in... torej... in... torej...

Starec: ... in lorej... in lorej tako še druge nesramnosti in goljufije... Vidva sta dva navadna talova, toda pravica...

Janko: Gospod, vaš denar vama vrneval...!

Starec: Kdor je zmožen da ga krade, ta ga ne vrne več!

Janko: Molite se! Tukaj imate ves denar, ki ste mi ga dali!

Mirko: Tu pa listega, ki ste ga dali meni!

Janko: Če sva vam hotela pokazati ta dvorec v taki luči, leži pač krivda...

Starec: ... na vaši želji, da bi ga dobil!

Mirko: Bodite tako dobri... in prisilite ga mojemu prijatelju! In pri prvem obedu, ki ga napravi Janko svojim prijateljem, spijemo nekoliko steklenic vipavca na vaše zdravje!

Starec: No, vse bi še šlo... Toda, za vraga; napravila sta mi toliko strahu! No dovolj! Radi take malenkosti tudi nočem biti tako neizprosen! Toda tisoč lir izgube, gospoda, tudi ni kar tako!

Janko: Nič ne boste izgubili! Pripravljen sem se držati prve pogodbe!

Starec (pomisli malo). No... potem... potem bom pa tudi jaz tako kavalirski...

Dajte mi torej toliko, kolikor stane mene in sem zadovoljen! Tu imate ključ!

Janko: Oh, najprisrčnejša hvala!

Mirko: Gospod Starec, sedaj je vse strah mimo, kaj ne?

Starec: Da! No, doživel sem s tem nesrečnim dvorcem lep nauk... to je... da na tem svetu nismo, nismo bili in ne bomo nikoli srečni!

(Zavesa.)

(Konec.)

Kakor se razlaga.

»Koliko si dobil?«
 »Deset dni ali sto lir.«
 »Ti si gotovo vzel lire.«
 »So mi dali kar prvo, še predno sem znil.«

če ne plača pa lahko postane v mojo škodo.

Razvnel se je prepir. Cel vagon mu je prisostvoval. Jaka ni hotel plačati. Moral je izstopiti. Na postaji se je selo razsodišče. Iz sprevednika, poslajenačelnika, strojevodje in dveh orožnikov.

Ali je dolžan plačati ali ne? Veliko vprašanje.

Jaku je prišla srečna misel. Vzel je v roko vozni listek in vprašal:

»Ali velja ta vozni listek za čnega človeka?«

»Seveda velja«, so prikimali.

»Za celega človeka, od nog do glave?«

»I — sevedal« so pritrjevali začudeno.

»Tudi za roke in noge?«

»I — kako pale«

»No, čemu pa potem zahtevate, da plačam za roko še posebej? To je pa — mislim — vseeno, ali jo nosim na kolenu, ali mi visi od ramen?«

Zmagal je. Zdaj so ga — smeje se — pustili v miru.

Pravila

gasilnega društva v Komnu.

1. Ime in sedež društva: Društvu je ime »Gasilsko društvo v Komnu«. Sedež ima v Komnu.

2. Namen društva: Namen društva je gasiti — žejo z vopom in drugimi opojnimi pijanci, prirejati pивske koncerte in igrati na karte.

3. V društvo vstopi lahko vsak pošlen pivce, ki se ga pa sfiltrirali vsaj 3 bokale čevno. Žensk se ne bode sprejemalo, ker bi bilo na ta način ovirano redno delovanje novega društva. Tudi nimajo te slednje pravilno cementiranih želodčkov.

4. Kdor želi vstopiti v društvo, zglesi naj se kako nede-

ljo ob uradnih urah v eni ali drugi komenski oštariji, kjer ga sprejme odbor, ki ima svoje agitatorje po vseh oštarijah!

5. V odbor se voli za dobo enega leta sledeče odbornike: Predsednika, podpredsednika, tajnika, blagajnika in dva pregledovalca računov.

Blagajnikom sme biti izvoljen edino-le eden ali drugi oštir.

Pregledovalci računov morajo redno vsak ponedeljek pregledati račune in blagajno.

6. Kdor je sprejel v društvo, plačati mora kol vslopnino toliko žvižgovca, da ga bode vsak član sil.

7. Dolžnost vsakega člana je udeleževati se ob nedeljah popoldne rednih žejogasnih vaj, ki se vrše po domačih krčmah. Kdor bi tega ne storil, vežbali se mora potem na svoje stroške celi leden. V nasprotnem slučaju se ga izključi.

8. Člani se morajo obnašati

pri vajah in izven vaj kol prvi vinski bratci, obličali morajo pogostoma v kaki »grapi« in tudi širokost ceste naj dobro izmerijo, kajti znano je, da vsak pijanec zna dobro geometrijo. Tu pa tam se člani lahko »zbiksajo«.

9. Člani morajo posebno paziti na to, da se ne udeležijo kake kulturne prireditve. Tudi se ne smejo udeleževati drugih vaj kol edino-le — pivskih.

10. Društveno premoženje tvorijo: čebri, brenlači, golide, »flaške« in buče«. (Glej inventar!)

11. Društveno premoženje pripade, ako društvo neha, — planinskemu društvu v Komnu.

12. Društvo neha, ako je cesni odbor razpusli.

13. Prepire med člani rešuje vino; ako bi to ne imelo uspeha, reši naj zadevo »šnops«, ki je najvišja oblast gasilskega društva.

V Komnu, dne 30. febr. 1926. Pričujoča pravila so potrjena po cesnem odboru.

Drago plačano.

Profesor. »Kaj? Oče, ki vas pošilja, misli, da se boste v par urah priučili francoščine?«

»Seveda. Saj pa tudi plačamo deset lir od ure.«

RADOVEDNOST.

»Poglej mama, kako črn obraz ima tisti le mož!« je vprašal mamo mali Pepček.

»Ja, dragec, vidiš to je zamorec; on je po celem telesu tako črn!«

»Črn? Po celem telesu? Kako pa ti to veš, mama?«

SEVEDA, TAKO ŽE!

»Ti ne veš, kako sem jih včeraj povedal temu brzastemu Brzelu! Kljub temu, da je

on dvakrat večji od mene, sem mu kar »ven povedal«, kar v »fris« rekel, da ga imam za popolnoma prostaškega človeka. Osel sem mu rekel, lump, hinavec, in slepar; cel leksikon najgrših imen sem privlekel na dan!«

»Ali ti ni on odgovoril?«

»Ne, vse je pustil, da sem mu rekel. Ko mi je pa hotel odgovoriti, sem odšel!«

Ljubeznivosti.

»Kaj pa je novega pri so sedu, da je tak vtišč?«
 »Mož in žena si razlagata zakonske ljubeznivosti.«

OSEMURNI DAN.

Oče je zagledal, kako je desellelni Mirko z nožem nekaj brskal po veliki stenski ur. Hitro je pritekkel k njemu:

»Kaj pa delaš, porednež?« ga je ves v strahu okregal.

»Ah, ali, saj si ti sam rekel, da imamo sedaj osemurni dan, no, zato sem sirgal proč le zadnje štiri ure!«

VPRAŠANJE.

Prijatelj Iks: »V resnici, jaz nimam več spominal!«

Prijatelj Oks: »Kako pa se moraš spomniti, da ga ni maš?«

LEPO ZNANSTVO.

Imenična dama je obiskala nekoč bolnišnico in se vstavila pri postelji nekega bolnika:

»Res čudno, zdite se mi lahko znan! Morala sem vas nekoč že videti!«

»Čisto mogoče!« je odvrnil bolnik smeje, »čisto mogoče, saj jaz sem v civilni službi ječar!«

DOBRO MU JE ODGOVORIL.

V neko gledališče je prišel mož, ki je bil malo preveč vesel, ker ga je imel tudi preveč pod kapo, ter zahteval vstopnico.

»Žalibog«, je rekel gledališki ravnatelj, »vam ne morem dati vstopnicel!«

»Saj bom vendar plačal!« je gromel pijanec.

»Toda ne boste smeli vslopiti!«

»Zakaj pa ne?«

»Ker ste pijani!«

Mož je pogledal začudeno ravnatelja, se ironično nasmejaval in rekel:

»Pa kaj mislite, da bi šel v vaš lejater, če bi bil trezen?«

NA SODNIJ.

Sodnik: »Kje ste vzeli ta veritrih, ki ste ga pustili tam, kjer ste kradli?«

Tai: »O, to je drag spomin na mojega umrlega očela.«

ŽREBANJE ZA DARILA RAZSANA V »ČUKOVEM KOLEDARJU« LETA 1926.

Danes dne 7. aprila 1926 se vršilo v upravnishvu »Čuka Palci« žrebanje za nagradne razpisane v »Čukovem koledarju« leta 1926. Vseh do-
 lanih rešitev ugank je bilo Polem ko so se izvešle potrebne formalnosti in slovila imena vseh ugan-
 jev, so se odrezki »Čuko-koledarjev« skrili v širok globok klobuk. Mali dečko čih lic in bistrih oči je s pojo nežno ročico prvič po-
 nel v klobuk in prinesel na slo ime Jakelj Marije iz Lo-
 pri Bovcu, ki dobi potem-
 em prvo darilo, roman: »Ročenca«, vezan, ki se je čni gospodični izžrebanki
 oji po pošli dostavil, (ki ima eg tega lo prednosti, da ilo lakoj dobi, ker sama
 larical). Drugo darilo: Sli-
 z okvirjem, dobi Mozetič ef iz Renč št. 39. Gospoda zeliča pozivamo, da oseb-
 odvzame v upravi listi nje-
 prisojeno darilo. Trehie ilo: Molitvenik, je dobila i Lukežič, učenka 6. raz-
 la ljudske šole pri Uršulin-
 v Gorici. Molitvenik naj i pripomogel do nebeških t. Četrto darilo: Skalla pi-
 skega papirja, dobi Zinka ajna iz Zidanega mosta t. SHS. Peto darilo: Album olografije, dobi Lazar Jo-
 iz Sedla pri Breginju. Še-
 darilo: Lep stenski kole-
 dobi Ugo Simsič iz Po-
 ne št. 97. Sedmo darilo: ni koledar, dobi Tomišič oji iz Štorij pri Sežani.
 no darilo: Graviran pečat-
 dobi Tomišič Anfon na gim. v Pljuju SHS. Deve-
 darilo: Krasen peresnik, i Zofi Likar z Vojskega pri i. Deseto darilo: 50 raz-
 nic dobi Bezek Rudolf, ana.

tem je »Čukov koledar« lnil dano obljubo in se oroča obenem za prihod-
 leto.

ŽREBANJE

ev Križanke in rebusa v kole-
 »Goriške Maticice« za leto 1826.
 ledar »Goriške Maticice« za leto
 je razpisal na strani 120 nagrado
 nega, ki pravilno reši križanko in
 s na strani 119 istega koledarja
 o obenem seveda izžreban. Pra-
 h rešitev je došlo 136. Izžreban
 il Lorenz Ivan, državna glm. v
 boru, ki dobi vezan roman »Zu-
 nca«. Križanka v koledarju se
 le reši: **Navpične črte:** 1. Reka
 goriškem: SOČA; 2. Najzdravej-
 jača: VODA; 3. Ima očeta: SIN;
 tič, ki žvižga: KOS; 5. Vprežna
 : KONJ; 6. Pijača starih let:
 VA. — **Vodoravne črte:** 1. Reka
 oveniji: SAVA; 2. Trop ovac:
 DA; 3. Ogromna morská žival:
 K; 4. Krasí oltar: KIP; 5. Žensko
 DORA; 6. Pozno žito: AJDA.
 bus se pa tako-le razreši: Še
 na roki si niso vsi enaki.

POLITIKA.

Hinavstvo, zavijanje, lumparija, prekanjenost, lisičja, zvitost kače, politika se zde nam vse zvičajče; klin s klinom, z lumpom lump naj se pobija!

Krivi naj se pravica in zavija; poštenost, plemenitost so igrače; Obrekovanje, laž če ni drugače — dovoljena je vsaka grdobija. Slabo ne more dobrega roditi, noč z dnevom, laž z resnico se ne

druži; kaj moglo bi iz take zveze priti? Pred mašo mašnik ne brazda po luži; poštenemu je rodoljuba biti, svet bodi nam, kdor sveti stvari služi; nevoščljivost, prevzetnost in še vse slabe reči,

se pri nas dobi.

Iz Zakofce.

Zakaj? Zato.

Zakaj sem postal tako popularen in zanimiv, imenovan »Šturski veliki Čuk«?

Zato, ker so me neke naivne punč-ke, oproščenja vredne, tako utuli-rale.

PREBRISAN MLAD TATIČ.

Sodnik: »Vrgel val bom v ječo. Temu se zahvalite vaši slabi družbi, v katero zahajate!«

Tatič: »Pa kakol Saj sem vedno tu pri vas!«

PRI GRAFOLOGU.

Grafolog: »Žensko, ki je pi-sala to pisavo, je tudi lažniv-ka!«

Klijent (kateremu je pisala dama dolično pismo): »Po čem to spoznate?«

Grafolog: »Po tej le frazi: »Ti si lep kol solnce!«

VSAK PO SVOJE.

»Oh, draga moja, ne vem, kaj naj napravim z mojo hčer-ko, je pravi vrag, da pravi vrag?«

»Ti se moliš. Tvoj nečak, kadarkoli jo imenuje, ji vedno pravi: »angeliček.«

KDO LI JE REKEL?

Žena: »Glej, ljubi mož. Ku-pila sem zelo lepo zimsko sukniol Veš, letos bo zelo hud mraz!«

Mož: »Kdo li je to rekel?«

Žena: »Trgovec!«

OJI, NI POTREBA SE BATI.

Oče: »Gospod, ne morem vam dovoliti, da bi govorili z mojo hčerko, dokler mi ne po-jasnite svojih namenov!«

Debelušen gospod: »Mojih namenov?... Bodite brez skr-bi. Zagofovljam Vam, da sem poročen!«

NIČ NE DE.

Gospodična: »Pojdite! Ali ne vidite, da ste zliil vaš koza-ree vina na mojo obleko!«

Gospod: »Oh! Nič ne de. Saj nisem več žejen!«

POGOVOR.

V Ljubljani pri figabirtu so nekoč sedeli trije strojevodje. Prvi je bil Rus, drugi Italijan, a tretji Jugoslovan. Pogovarjali so se, kdo hitreje vozi. Prvi se je hvalil: »Jaz peljem tako hi-tro, da brzojavni drogoví tako švigajo mimo, kakor palice lesenega plota.«

Drugi noče zaostati za pr-vim in reče: »Če peljem iz Tr-sla v Poslojno, moram že v Trslu »zabremzati«, sicer zle-tim kar na Dunaj.«

»Tu nej vse neč!« se pohva-li Jugoslovanski Ribničan. — »Ist. j'st, pr mej kakuš, k' s'm biu jiazn na iblanskega sla-cjunlajtarja pa se m' je takula nar'dilu: Pjalov s'm j'z Pastuj-ne u Marpurq. pa videm iblon-skega šlacjonlajtarja, k' je l'm slau. Počakaj, mrcina, sm s' mislu, zdaj sva pa vkp. Mislu sm ga trejšili za uh, pa sm zadu unga u Marpurgi.«

To je vse resnica, če ne ver-jameš pa poliplji, boš videl, da je res.

TOVARNAR.

»Tovarnar za žganje da si? Od kdaj pa?«

»To je lahko. Malo vode, ma-lo špirta, sladkor zraven — pa je žganje narejeno in jaz sem tovarnar.«

RAZGLAS.

Komenska mlekarna išče mladega, elegantnega gospo-da (po možnosti v Iraku), zmognega nemščine, franco-ščine in angleščine ter stro-jepisja in stenografije, ki bi bil pripravljen raznašati mle-ko. Inteligeni, ki reflektirajo na to službo, naj vložijo svoje prošnje, opremljene z živin-skim polnim listom, s spriče-valom o neomadeževani bo-dočnosti in o cepljenju divjih koz, najkasneje do 31. aprila l. l.

PRI ZDRAVNIKU.

Bolnik: »Gospod zdravnik, ne jem in ne pijem, ne morem spati in ne na nogah stati, kaj naj napravim?«

Zdravnik: »Oh, delajte si — korajžo!«

V KOPALIŠČU.

Gospodična: »Vi pravite, da sem jaz prva ženska, ki jo ljubite. Pojte, pojte, noben možki na svetu ne more lega reči, ne da bi se zlagal!«

Gospod: »O da! Adam!«

Tolažba.

ZDRAVNIK. Le na-prej!

BOLNIK. Če ne bo nič bolelo...

ZDRAVNIK. Zago-tovim vas, da mene prav nič ne.

DOBRO II JE ODGOVORILA.
Mlada Nežika pride v slad-
čičarno.

«Mama je rekla, da je našla
v forli, ki jo je včeraj kupila,
muho!»

Prodajalka pa je odgovo-
rila: »Povej svoji mami, naj mi
pošlje nazaj listo muho, ji bom
dalo eno pečko od grozdove
jagode.»

MODERNA GOSPODIČNA.
Bogataš: »Gospodična, ka-
dar je človek v kopalni oble-
ki, mora plavaliti!»

Gospodična: »Ah, ne ugaja
mi plavaliti v morju!»

Bogataš: »Kje pa?»

Gospodična: »V zlatul!»

**GOSPA VIPAVSKAJA NA
POTOVANJU PO ITALIJI.**
Gospod Vipavski se vstavi
pred kipom Venere, ki jo je
izklesal slavn grški umetnik
Milo.

Soproj: »To-le mora biti
Venere od Mila!»

Gospa Vipavskaja pa mu o-
poreka, kol navadno.

»Ah, meni se pa zdi, da iz
kredel!»

Pravilo

Pravilo, da je prevzel službo oprav-
ljiveca v Šturiji neki golobradi, faliran
študent; spozna se ga že lahko od
daleč.

Pravilo v Studencih, da so odšli
zvonovi v večni Rim — tiho in brez
vsakega slovesa, nazaj so pa prišli s
»Plehmusko«.

Pravilo v Gorenjah, da je članek
o gorenjskih kladah »marjanca in mo-
ri« napisala gotovo kakšna obstrelje-
na klada. Lahko je tudi, da ga Mar-
janca za nos vleče, ali pa »mora
luka«.

Pravilo, da se je 20. marca ob pol
9. ure zvečer zbrala na pokopališču
okoli jame izkopane za obešena Čiča
in Zlahtiča, več žensk, med katerimi
je bilo mnogo kartenaufšlagarc, samo
zato, da se prepričajo, dali bodo
Zlahtiča res pokopati, ker nektere
teh žensk niso verjele tega, temveč
so trdile, da ga bodo dali v špirit in
potem v muzej, druge pa, da ga bodo
predali konjedercu. Ko so videle, da
so obadva res pokopali, so vse kar
zijale.

Pravilo, da je v Mariboru dalma-
tinsko vino postalo ljudem tako
okusno, da so ga tudi gostilničarji v
okolici naročili, da se po Velikonoči
toči tudi v okolici.

Pravilo, da je v Mariboru neki
nadratar pregovoril svojega dru-
gega in prijatelja, da 20. marca naj
ne gre v službo, temveč, da naj ž
njim popiva. Ta ga je tudi ubogal in
ko je, potem prišel v službo, mu je
gospodar rekel, da je izgubil s tem
svojo službo. Takoj drugi dan je pa
pisal zapeljivec gospodarju, da naj
vzame njega v službo, ker je izvedel,
da je odpustil svojega prejšnjega
natararja. To se mu pa ni posrečilo,
ker je gospodar izvedel, da ga je on
v to zapeljal zato, da bi on dobil
službo.

Pravilo, da so železničarji na Tez-
nu pri Mariboru ustanovili svoje
stavbeno društvo zato, ker do sedaj
so vedno plačevali in plačevali, toda
zaman, ker so imeli sicer leta in leta
veliko upanja, toda do sedaj ni no-
beden dobil stanovanja še manj pa
svoje lastne hiše.

Pravilo v Šmarjah pri Stanjelu, da
se bo na belo nedeljo vršil velik ples
v »Škofovi dvorani«. Nekateri so že

dobili povabilo. Pravijo, da bode svi-
rala dobro znana tujšja in mačja
godba.

Pravilo, da je Törčka zelo žalost-
na, ker ji je vedno Čuk za petami;
zarekla in zaklela se je, da kadar ga
bo vdobila v svoje kremplje, da mu
bo slaba predla, da ga bo razčefala.
Čuk pa je nočni ptič, ki se nobene-
ga ne boji nič.

Pravilo v Dolnji Branici, da je ne-
ka punca dolgonoska, zelo usmiljene-
ga srca, da se vsak fant zaljubi va-
njo.

Pravilo, da je ravno ista kazala
S.... iz B.... svoje lepe nožice v »hra-
mu«. Čuk vse vidi in vso ve, noge
kazati fantom se ne sme.

Pravilo v Dol. Branici, da je R....
T.... krega s fanti po cestah. Čuk je
ravno naletel na en tak spor; ko je
vse slišal; je kronil proti Svinčku
veselo zadovoljen.

Pravilo, da so pupe z Bitinj iz lju-
bezni do »Čuka« nekega fanta obso-
dile po krivici, ker se isti ne peča z
zdravljenjem srčnih bitij.

Pravilo v Dolini neki širokopotezni
mladenič in se trudi in razmotriva o
osebi, ki piše v Čuka. Naj čita on in
njegovi pristaši njim na čast zloženo
pismo iz Doline.

Pravilo, da bo v Mariboru Krajnče-
va hiša stara kmalu 100 let in da bo
potem hišni posestnik, vzal zastonj v
stanovanje vsakega, kateri mu bo pla-
čal stanovanje naprej.

Pravilo, da je bila v Zagrebu raz-
stava avtomobilov podaljšana, da pa
vinska razstava zato ni bila podaljša-
na, ker so obiskovalci popili vse raz-
stavljeno vino.

Pravilo v Sežani, da bo Drejček
Ulčarjev za mežnarja, ker zna dobro
»tenklatje«.

Pravilo v Trnovem pri Kobaridu,
da je tam neki krojač močno užaljen,
ker ga je ljubica pustila.

Pravilo, da isti že k drugi zahaja,
misli da potolaži svojo srčno brid-
kost.

Pravilo istotam, da se neko dekle
tako ljuboznivo ozira po fantih, da ji
hočejo oči skočiti iz jamic. Ker jo pa
nobeden ne mara, je izgubila vse
upanje.

Pravilo, da so trnovski (Kobarid)
kostrni žejni, ker jih počejo več
marčarji napajati.

Pravilo istotam, da reče neki mlad
mizar vse deske v šrejk. Moderno.

Pravilo, da so se trnovskemu orga-
nistu vse nakane skisale, ker jih je
pripravil za Veliko noč.

Pravilo, da se neki fant v Zatoľmi-
nu ne more oženiti, dasi zelo ljubi
punco, a punca ga pa ne marajo.

Pravilo iz Kosez: Ker smo še mla-
de in se ne pustimo za norca imeti
od starih tet, jim poročamo sledeče:

1. Kaj če plesale bi nage mi, ki smo
zdrave in mlade, a varujte se tega
ve, ki ste stare in šepave, da se vam
kaj enakega ne pripeti.

2. Ker se toliko brigato za S.....
vam pove kar sledi:

Komarja za kraljuto ste držale, a
on je odletel, ste hotele bravinca k
sebi motiti, tudi on vas je pustil; še
enega imate in le za kratek čas, ker
tudi on vas kmalu moral bo pustiti in
ve nadalje doma stare hlače flikati,
a ona pa si ga lahko dobi, kakeršnega
si želi, zato ni treba prav nič L.... k
nji primerjati.

Pravilo, da so v Zarečju nekateri
fantje, ki se svojih domačih punc
sramujejo in drugi fantje z njimi
kratak čas delajo.

Pravilo v Dobropolju, da je neko
dekle naredila zelo veliko zmešnjavo
med nekim fantom in med neko
punčko. Dobropoljski Mihec in Jakec
sta prič.

Pravilo v Renčah, da so tam neka-
tera mladoletna dekleta, ki si izbira-
jo fante za svojega zaročenca z lučjo,
a ga ne morejo dobiti. Če se pa še
kateri dobi, naj se takoj zglesi.

Pravilo v Barkovljah, da se neko
dekle dela jako lepo fantom. Pa je
vse zaman, če je pa nihče ne po-
gleda.

Pravilo, da se barkovljanske punce
tako štemano držijo, da vsi fantje od
njih bežijo.

Pravilo, da so se nekateri fantje v
Zatoľmini bojevali s Čukom, a je bil

Čuk veliko močnejši od njega, ter ga
je opraskal po glavi.

Pravilo, da je v Slapu pri Vipavi
veliko pomanjkanje denarja, a kaže
ravno nasprotno, če si lahko fantje
naročijo avto, da se peljejo z njim v
vipavski kino.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA ALBA

Bogata izbira finega vina
v steklenicah:

Barbera, Frelsa, Barolo,
Bracchetto, Nebiolo, Asti
spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno
v steklenicah

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANIJARNA, Trg. Sv. Katalna, 7. GORICA

POPULOMA VARNU NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

r. z. o. o. z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg. Stev. 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
lečni račun, jih obrestuje
po 5%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Dejniška glavica **CENTRALA** Rezerve Din.
Din. 50.000.000 **LJUBLJANA** 10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metković, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Agencija: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja tujih valut in čekov.

Nakup obligacij vojne odškodnine po najvišji dnevni ceni.
Izvršujejo se nakazila v tu - in inozemstvu in vsi drugi
v bančno stroko spadajoči posli najkulantneje.

Odlikovani zobozdravniški atelje

Brezigar Rudolf v Gorici

ul. Mameli 5, I. nadstr. (prej Via Scuole)
sprejema vsaki dan od 9-12 in od 2-5.

Delo zajamčeno, za manj premožne po znižanih cenah.

Manufakturo, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7